నాకు నచ్చిన నా కథ

పెమ్మరాజు సంధ్యారాణి

ఈ కథ ఆంధ్రపత్రికలో ప్రచురించబడింది.

మనిషన్న ప్రతివాడికి ఏదో ఒక బలహీనత వుంటుంది. కొంతమందికి చాలా బలహీనతలుంటాయనుకోండి. అది వేరే విషయం.

ఆ బలహీనతలవల్ల తమకే గాక ఎదుటివారికి కూడా కొన్నిసార్లు అపకారం జరుగుతుంటుంది. ఆ విషయం వాళ్ళుమాత్రం గ్రహించరు. గ్రహించినాకూడా గ్రహించనట్లుండడమేనేమో బలహీనత అంటే.

ఆట్లాంటి బలహీనతల్లో 'మొహమాటం' ఒకటి. అసలు మొహమాటమనేది లేకపోవడం వల్ల కలిగే నష్టాలకన్నా అతి మొహమాటం వల్ల కలిగే నష్టాలు ఎక్కువ. అతి మొహమాటస్థుడి మనస్తత్వాన్ని ఆధారంగా చేసుకుని రాసిన ఈ 'దూరం' కథ అంటే నా కెంతో ఇష్టం.

దూరం

ఇంట్లోకి అడుగుపెట్టిన కొడుకుని చూడగానే 'ఇంటర్వ్యూ ఎలా చేశావురా', అని అడగాలనుకున్నాడు నిరంజనం.

కానీ అడగలేకపోయాడు నోట్లోంచి మాటలు బయటికి రాలేదు. అడగడం

కష్టమైన పనేమీ కాదు, అడిగిం తర్వాత అతని దగ్గర్నుంచి ఎటువంటి సమాధానం వస్తుందోనని ఆ పని చెయ్యలేకపోయాడు.

ఈ ఉద్యోగమైనా వీడికొస్తే బావుండు. తను వూపిరి పీల్చుకోవచ్చు....

"నాన్నా! నీకు వనజగారు తెల్సా?" హఠాత్తుగా శేఖర్ అడిగిన ప్రశ్నకు వులిక్కిపడ్డాడు నిరంజనం.

వనజ!

ఎన్నాళ్ళయింది ఆ పేరు విని....

ఏం చేస్తోందో ఇప్పుడు? బహుశా తనూ ఇలానే సంసార బాధ్యతల్తో కొట్టుకొంటూ వుండి వుంటుంది! అయినా వనజ వీడి కెలా తెల్సు?

"ఏ వనజ?" ఆతృతని అణచుకుంటూ అడిగాడు నిరంజనం.

"ఆవిడే నాన్నా.... చిన్నప్పుడు నువ్వు కొన్నాళ్ళు వాళ్ళింట్లో వుండి చదువుకున్నావట. వాళ్ళ నాన్నగారు మాష్టారు.... ఇవాళ నన్ను ఇంటర్వ్యూ చేసింది ఆమె" ఎంతో ఆనందంగా చెప్పుకుపోతున్నాడు శేఖర్.

"నువ్వు ఫలాన అని ఆవిడకెలా తెల్సు?" ఇన్నాళ్ళ తర్వాత వనజ ఇలా హఠాత్తుగా దర్శనమివ్వడమే కాక ఇంకా తనని గుర్తుపెట్టుకోవడం ఆశ్చర్యంగానూ, ఆనందంగానూ అనిపించింది నిరంజనకి. ఒకవేళ గుర్తున్నా తన కొడుకు నెలా గుర్తించగల్గింది. అతనికి అంతా అయోమయంగా వుంది.

"ఏముంది నాన్నా వెరీ సింపుల్! అప్లికేషన్ మీద తండ్రి పేరుంటుంది కదా. నేను లోపలికి వెళ్ళగానే ఆమె అడిగిన మొదటి ప్రశ్న 'నువ్వు నిరంజనం గారి అబ్బాయివా?' అని...."

"నువ్వేం జవాబు చెప్పావ్?"

'ఏ నిరంజనంగారి అబ్బాయి ననుకుంటున్నారు?' అని అడిగాను. మనింటిపేరు చెప్పడమే కాకుండా వూరుపేరు కూడా చెప్పి, మీరు కొన్నాళ్ళు వాళ్ళ యింట్లోవుండి చదువుకున్నట్లు కూడా చెప్పారు. ఆ తర్వాత ఆవిడ 'మీరేం చేస్తున్నారు? ఎక్కడ వున్నారు? ఎలా వున్నారు? మొదలైన ప్రశ్న లడిగిందే కాని ఇంటర్వ్యూ చేయలేదు. బయటికి వచ్చేసేటప్పుడు 'మా యింటికి వస్తావా?' అని అడిగాను. 'వస్తానంటే సాయంత్రం వచ్చి తీసుకు వెళ్తాను' అని కూడా చెప్పాను.

"ఇక్కడకు వచ్చి నువ్వు నన్ను తీసుకువెళ్ళడం బావుండదు. అదీకాకుండా అర్జెంట్‌గా ఇవాళ సాయంత్రం ట్రెయిన్‌లోనే నేను హెడ్ఆఫీసుకి వెళ్ళిపోవాలి. టికెట్టుకూడా రిజర్వ్ చేసుకున్నాను. ఏమాత్రం వీలున్నా మీ నాన్నగార్ని ట్రెయిన్ దగ్గరకు రమ్మని చెప్పు" అంది....

వనజకి తనమీదవున్న అభిమానం ఇంకా అలానే వుందన్నమాట! ఆనందంతో వుక్కిరిబిక్కిరైపోయాడు నిరంజనం.

"నాన్నా! సాయంత్రం నువ్వు ట్రెయిన్ దగ్గరకి వెళ్ళినప్పుడు ఒక్క మాటన్నావంటే చాలు, నాకు వుద్యోగం గ్యారంటీ. నువ్వంటే ఆమెకి అంత అభిమానం!"

కొడుకు మాటలు నవ్వు తెప్పించాయి నిరంజనంకి. తన జీవితంలో అతి ముఖ్యమైన విషయాన్నే ఆమె నడగలేకపోయాడు. మరి ఈ విషయాన్ని అడగ్గలడా?

"నా విషయం చెప్తావ్ కదూ!" మళ్ళీ అడిగాడు శేఖర్.

"చూస్తాలే..." ఏం జవాబు చెప్పాలో అర్థంకాక అనేసాడు నిరంజనం.

పొంగుతున్న పాలమీద నీళ్ళు చల్లినట్లయింది శేఖర్ పరిస్థితి. తండ్రి ఆమెకు తన గురించి చెప్తాడు. తనకి వుద్యోగం తప్పకుండా వస్తుంది అని ఎంతో ఆనందపడిపోయాడు .. ప్చ్....

నిరుత్సాహంగా లోపలికి వెళ్ళిపోయాడు శేఖర్.

కొడుకునలా చూసేసరికి జాలేసింది నిరంజనంకి. తనమీద తనకే కోపం వచ్చింది.

తను వట్టి అసమర్థుడు. తనకోసమే కాదు, తనవాళ్ళకోసం కూడా ఎటువంటి పరిస్థితుల్లోనూ, ఎవరిదగ్గరా బయటపడి అడగలేడు. చిన్నప్పుడే పాతుకుపోయిన దురలవాటది! అమ్మని అన్నం పెట్టమని అడిగేవాడు కాదు. పెడితేనే తినేవాడు, లేకపోతే అలానే వుండేవాడు.

తండ్రిని పుస్తకాలు కొనిపెట్టమని కూడా అడిగేవాడు కాదు. ఒకసారి సైన్స్ రికార్డ్ కొనలేదని మాష్టారు క్లాసులోంచి బయటికి పంపిచేశారు. అయినా పుస్తకం కోసం తండ్రి నడగలేకపోయాడు. ఆ విషయం పక్కింటి జయ ద్వారా తెలుసుకొని చితకొట్టాడు తండ్రి. అన్ని దెబ్బలయినా తను భరించ

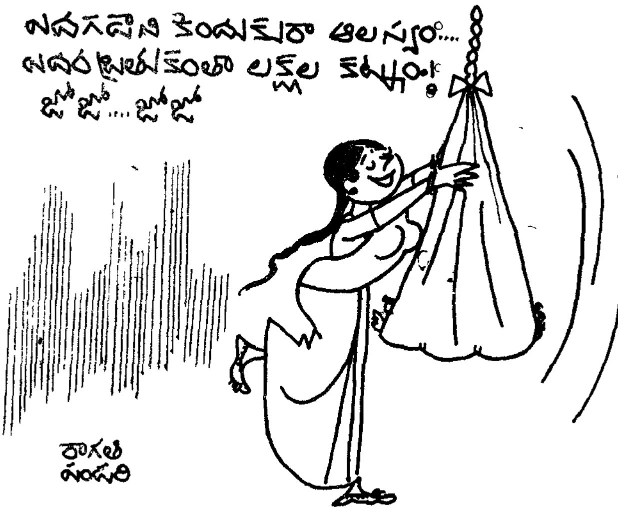

గలిగాడు కాని, కావాలని అడగలేకపోయాడు. వయసుతోపాటే ఆ మొహమాటమూ పెరుక్కుంటూ వచ్చింది. ఎవరినీ ఏమీ అడగలేకపోయేవాడు. ఆ కారణంతో జీవితంలో ఎంతో పోగొట్టుకున్నాడు.

పడక్కుర్చీలో వెనక్కివాలి కళ్ళు మూసుకున్నాడు నిరంజనం. గతమంతా కళ్ళముందు మెదలసాగింది.

తను ఏడవ తరగతి చదువుతున్నప్పుడు హఠాత్తుగా సంవత్సరం మధ్యలో తండ్రికి ఆ వూరునించీ ట్రాన్స్ఫరైంది. తనని వెంట తీసుకెళ్ళాలంటే కష్టం అక్కడికి ఇక్కడికి పుస్తకాల మార్పు.... ఏంచేయాలో ఎవ్వరికీ అర్థంకాలేదు.

అటువంటి సమయంలో ఆపద్బాంధవుడిలా ఆదుకున్నారు రామారావు మాష్టారు. ఆ సంవత్సరం పూర్తయేవరకూ తమింట్లోనే వుంచుకొని చదివిస్తానని పట్టుబట్టారు. ఫలితంగా తల్లిదండ్రులు వెళ్ళిపోయినా తనా వూళ్ళోనే మిగిలిపోయాడు.

అప్పుడు తన వయసు పది సంవత్సరా లుంటాయేమో। మాష్టారు వాళ్ళింట్లో ఎంత ఆప్యాయంగా చూసినా దిగులు దిగులుగానే వుండేది.

వారంరోజులు ఎలాగో భరించగలిగాడు. ఆ తర్వాత తనవల్ల కాలేదు.

వెంటనే వెళ్ళి అమ్మని చూడాలని మరీ మరీ అనిపించసాగింది. కానీ ఆ విషయం స్నేహితుడికి చెప్పలేదు.

పెరట్లోవున్న జామిచెట్టుకింద కూర్చున్నాడు గుడ్లనీరు కుక్కుకుంటూ. వనజ అక్కడికి ఎప్పుడు వచ్చిందో కూడా తను గమనించలేదు.

"ఎందుకూ ఏడుస్తున్నావ్?" ఆమె ఆశ్చర్యంగా అడిగేసరికి ఉలిక్కిపడ్డాడు తను.

"అబ్బెబ్బే.... ఏంలేదు...." గబగబా చొక్కాతో కళ్ళు తుడుచుకుంటూ అన్నాడు.

"నాకు తెల్సులే.... మీ అమ్మ గుర్తొచ్చింది కదూ!"

ఆమె అంత ఆప్యాయంగా అడిగేసరికి బోరున ఏడ్చేశాడు. తనకన్నా ఆమె దాదాపు సంవత్సరం చిన్నది అయినా రెండుమూడేళ్ళు పెద్దదాన్లా ఓదార్చింది. ఆమె ఓదార్పులో స్వాంతన దొరికింది తనకి. అక్కడ్నించీ బలవంతాన తనని ఆడుకోవడానికి లాక్కెళ్ళింది.

ఆ రోజునించీ ఆమె దాదాపు ఎప్పుడూ తనని వెన్నంటే వుండేది. కలిసే స్కూల్‌కి వెళ్ళేవాళ్ళు కలిసే వచ్చేవాళ్ళు, కలిసే ఆడుకునేవాళ్ళు, కలిసే భోంచేసేవాళ్ళు, కలిసే చదువుకునేవాళ్ళు....

రెండు మూడ్రోజులలా గడిచేసరికి తనూ ఆమెను విడిచి ఒక్క క్షణం కూడా వుండలేని స్థితికొచ్చాడు!

వనజ సావాసంతో ఆరు నెలలూ ఆరు రోజుల్లా గడిచిపోయాయి. మర్నాడే తనా వూరు వదిలేస్తున్నాడు. వనజను వదిలి వెళ్ళాలంటే ఎంతో బాధగా వుంది. ఆమె అదే పరిస్థితిలో వున్నట్లుంది. తను చివర పరీక్ష రాసి వచ్చేసరికి ఇంట్లో ఎక్కడా కనిపించలేదు.

పరాసరి జామచెట్టు దగ్గరకి పరుగెత్తుకుంటూ వెళ్ళాడు. అక్కడ దిగులుగా కూర్చొనుంది వనజ.

ఆమెనలా చూసేసరికి తనకి మరింత దిగులేసింది. తనకి దిగులు వచ్చినప్పుడల్లా ఆ చెట్టు దగ్గరికి వెళ్ళికూర్చుంటే, ఆమె వచ్చి ఓదార్చేది. ఇప్పుడామె అక్కడ దిగులుగా కూర్చుంటే, తనకి మరింత గుబులుగా వుంది. ఆమె నెలా ఓదార్చాలో అర్థం కావడంలేదు.

"ఏంటి వనజా అలా వున్నావ్...." బొంగురు గొంతుతో ఆమె గడ్డాన్ని పైకెత్తుతూ అడిగాడు.

తను పలకరించగానే ఒక్కసారిగా భావురుమంది. తనకి ఏడుపొచ్చేసింది.

"నువ్వేడవకు వనజా.... నాకూ ఏడుపొచ్చేస్తోంది" వెక్కిళ్ళమధ్య అన్నాడు తను.

"నువ్వు నన్ను విడిచి వెళ్ళిపోతూంటే ఏడపు రాదేంటి?" అమాయకంగా అడిగింది అప్పటి ఆమె కళ్ళని ఇప్పటికేకాదు, ఎప్పటికీ మరచిపోలేదు తను.

"ఇప్పుడు వెళ్ళిపోతే మాత్రమేం? మళ్ళీరానా ఏంటి? ప్రతి శలవుల్లోనూ ఇక్కడికొస్తాను. ఇంచక్కా మనం తొక్కుడుబిళ్ళ, రింగాటలు ఆడుకోవచ్చు."

"నువ్వు తప్పకుండా ప్రతీ శలవుల్లోనూ ఇక్కడికి వస్తావా?" కళ్ళు తుడుచుకుంటూ ఆశగా అడిగింది.

"తప్పకుండా వస్తాను" ఆ చేతిని చిన్నగా గిల్లుతూ నవ్వాడతను.

ఆమె నవ్వింది.

ఇద్దరూ ఒకళ్ళ చెయ్యి మరొకళ్ళు పుచ్చుకుని ఆనందంగా లోపలికి పరుగెట్టుకొచ్చేసారు.

తను ఆ వూరు వదిలి వచ్చేసేటప్పుడుకూడా ఆమె బస్సుదాకా కన్నీళ్ళతో సాగనంపింది.

మరో మూడు సంవత్సరాలదాకా తిరిగి ఆ వూరు వెళ్ళడానికి పడలేదు. వనజను చూడకుండా అన్నాళ్ళు గడపడం బాధే అయినా తప్పలేదు

తనెన్నిసార్లు అడిగినా 'అప్పుడంత దూరం ఎందుకు?' అంటూ కొట్టి పారేసేవారు నాన మాటలు అమ్మ, నాన్న. ఆఖరికి పంపిస్తేనేకానీ అన్నం తిననని మారాం చేస్తే, యిక తప్పక పంపించారు. ఆనందంగా బయల్దేరాడు తను.

బస్సు దిగగానే కాళ్ళు చకచకా మేష్టారింటికేసి పడసాగాయి.

వనజ మనసులో ఇంకా తన స్థానం అలానే వుందా? అప్పటిలా ఆప్యాయంగా తనతో మాట్లాడుతుందా?— మేష్టారింటికి చేరుకునే వరకు రకరకాల ఆలోచనలు తన మనసుని వుక్కిరిబిక్కిరి చేయసాగాయి.

"ఎవరేవ్? నిరంజనం వచ్చాడు..." తనని చూస్తూనే గట్టిగా కేకేసారు మాష్టారు.

అందరూ ఒక్కసారిగా బయటికొచ్చారు.

వనజ కూడా!

ఆమెను చూడగానే తన కళ్ళు తళుక్కున మెరిసాయ్.

"ఇప్పుడేనా బాబూ రావడం. అంతా కులాసాయేనా?" పలకరించారు మేస్త్రారి భార్య.

"కులాసాయేనండీ. మావయ్యా వాళ్ళింటికి బయల్దేరాను. చాలా కాలమైంది కదా అని దార్లో ఇక్కడ దిగాను...." తనకి తెలియకుండానే అబద్ధం ఆడేసాడు. అక్కడికే వచ్చానని చెప్పడం తనవల్ల కావిపని!

"అంతేగాని మా ఇంటికి రావాలని రాలేదన్నమాట!" విస్ఫూరంగా అంది వనజ. అప్పుడుగాని అర్థంకాలేదు తను మొహమాటంతో ఏమేమో మాట్లాడి వాళ్ళని నొప్పించాడని!

"అబ్బే ... అలాకాదు...." నసిగాడు తను

"అతను వచ్చీరాకముందే ఏమిటా దండయాత్ర వనజా? ముందతన్ని లోపలికి రానివ్వు" మేస్త్రారి మందలింపుతో వాకిటికి అడ్డం తప్పుకుని దారిచ్చింది. అంతా లోపలికి వెళ్ళి హాల్లో కూర్చున్నారు.

మూడు సంవత్సరాల తర్వాత వాళ్ళందర్నీ, అప్పుడు తను తిరిగిన ప్రదేశాల్ని చూస్తుంటే మనసు తియ్యటి బాధలో నిండిపోసాగింది. భోంచేసిం తర్వాత ఆ రాత్రి బాగా పొద్దుపోయేవరకు తను, వనజ, ఆమె చెల్లెల్లు కుసుమ, రజని కబుర్లు చెప్పుకుంటూ గడిపారు

పర్నాడు పొద్దున్నే తను బయల్దేరాడు.

"మరో రెండు రోజులుండకూడదూ?" ఎవ్వరూ లేని సమయంచూసి దగ్గరి కొచ్చి, నెమ్మదిగా అడిగింది వనజ.

అంత దగ్గరగా ఆమెను చూస్తుంటేగాని తను గుర్తించలేకపోయాడు— ఆమెలో వయసు తెస్తున్న మార్పుల్ని! ఆమె దగ్గరగా నిలబడితే ఇదివరకెన్నడూ కలగని వింత అనుభూతి కలగసాగింది!

"నాకూ వుందామనే వుంది. కానీ ఇవాళ అర్జంటుగా ఇంటికి వెళ్ళిపోవాలి. వస్తానని చెప్పాను అమ్మతో...."

"తప్పదంటావా?"

ఇంతలో మాష్టారటుగా రావడంతో వులిక్కిపడి ఇద్దరూ దూరంగా జరిగారు. ఆ తర్వాత మళ్ళీ ఆ వూరు వెళ్ళడం పడలేదు.

ఏడెనిమిది సంవత్సరాల తర్వాత అనుకోకుండా విజయవాడ బస్టాప్‌లో కనిపించింది.

అక్కడే ఏదో కాలేజీలో చదువుకుంటోందిట. శలవులకు ఇంటికి బయల్దేరింది. తనతోపాటే ఇంటికి రమ్మని బలవంతం చేసింది. కానీ వుద్యోగంలో చేరిన కొత్తలు కావడంతో ఆమెవెంట వెళ్ళలేకపోయాడు. ఆఫీస్ పనిమీద విజయవాడ వెళ్ళిన తను మర్నాడు ఎటువంటి పరిస్థితుల్లోనూ ఆఫీస్‌కి ఎటెం డవ్వాలి. ఇద్దరూ అరగంట లోపలే విడిపోయారు.

అప్పటి ఆమె రూపం మాత్రం మనసులో అలానే ముద్రించుకుపోయింది. పెళ్ళంటూ చేసుకుంటే ఆమెనే చేసుకోవాలనికూడా నిశ్చయించుకున్నాడు తను.

కానీ ఎలా? ఈ విషయాన్ని ఆమెకి తెలియజేసేదెలా?

ఉత్తరం రాస్తేనో....?

అమ్మో! ఇంకేమైనా వుందా? ఈ విషయం ఇంట్లోవాళ్ళందరికీ తెలిసి పోదూ.... ఇంతవరకూ తననెంతో మంచివాడుగా గౌరవించినందుకు బాధ పడతారు తనని ఛీదరించుకుంటారు. నో.... అలా జరగడానికి వీల్లేదు. వాళ్ళందరి సంగతెలా వున్నా వనజకి తనంటే ఎలాంటి అభిప్రాయముందో? ఆ విషయం తెలీకుండా తనెలా బయటపడతాడు? ఒకవేళ ఆమెకు తనంటే ప్రత్యేక అభిప్రాయం లేకపోతే ఆమెను బాధించినవాడు కాడూ? తానామెను బాధించలేడు!

బలవంతాన ఆ కోరికను మనసులోనే తొక్కేసాడు.

ఏ మొహమాటమైతే వనజని తననించీ దూరంచేసిందో అదే మొహ మాటం రాధని తన భార్యగా చేసింది.

తన కూతుర్ని చేసుకొమ్మని వచ్చిన మావయ్యని, ఆయన మాటని బలపరిచే అమ్మానాన్నలని తను కాదనలేకపోయాడు. ఫలితంగా రాధ తన జీవిత భాగస్వామి అయిపోయింది.

గడచిన ఈ ఇరవై సంవత్సరాల్లోనూ వనజ తనకెన్నోసార్లు గుర్తు కొచ్చింది. ఆమెను చూడాలనే కోరిక కూడా ఎన్నోసార్లు కలిగింది. కానీ వనజ తనకు పరాయి స్త్రీ. అందుకే ఆ ఆలోచనల నన్నిటినీ మనసులోనే సమాధి చేసేసాడు.

"మీరు బండి దగ్గరకు వెళ్తున్నారా? లేదా?" రాధ పలకరింపుతో ఈ లోకంలోకి వచ్చాడు నిరంజనం.

"ఎందుకూ?"

"ఎందుకేమిటండీ నా మొహం. వెనకటికి మీలాంటివాడే రామాయణ మంతా విని రాముడికి సీత ఏమవుతుందీ అని అడిగాట్ట! సాయంత్రం రైల్లోనే వెళ్ళిపోతున్నానని చెప్పిందట కదా...."

"బావుంది. అవిడ వెళ్ళిపోతుంటే నే నెందుకు వెళ్ళాలి స్టేషన్‌కి?" వనజని చూడాలనే వున్నా ఆ భావాన్ని మనసులోంచి తోసివేయాలని ప్రయత్నిస్తూ అన్నాడు నిరంజనం.

"ఆవిడ్ని చూట్టానికి కాదండీ మిమ్మల్ని స్టేషన్‌కి వెళ్ళమంటూంది— మనవాడి వుద్యోగ విషయం హెచ్చరించడానికి!"

"బావుంది. ఇంతకాలంతర్వాత అవిడ కనిపించి మర్యాదగా పలకరించేసరికి రికమండేషన్లకి బయల్దేరనా? నావల్ల కాదు!" అంతవరకూ మనసులో వున్న మాటనే బయటికి వెళ్ళగక్కేసాడు నిరంజనం.

ఆ మాటలు రాధని రెచ్చగొట్టాయి.

"పెళ్ళయినప్పట్నించీ చూస్తూనేవున్నాను. అయినదానికి, కానిదానికీ ప్రతిదానికి మొహమాటం! మీ మొహమాటంతో మేమెన్ని బాధలుపడ్డా ఫర్వాలేదు. మీరు మాత్రం మీ పద్ధతి మార్చుకోరు....! మీకు నమస్కారం పెడతాను. ఈ ఒక్కసారికి మీ మొహమాటాన్ని విడిచిపెట్టి ఆవిడికి చెప్పండి చాలు.... ఇకముందు మా అందరి సంగతీ వాడే చూసుకుంటాడు...." కళ్ళనీళ్ళ పర్యంత మైంది రాధ.

"నాన్నా.... ఆవిడతో మవ్వొక్కమాట చెప్తే చాలు...." జాలిగా దగ్గర కొచ్చాడు శేఖర్.

తన జీవిత సమస్య విషయంలోనే ఆమెముందు బయటపడలేకపోయాడు. ఇప్పుడీ విషయంలో బయటపడగలడా?

తప్పదు! ఆమె కెలాగైనా చెప్పాలి. తన బలహీనతవల్ల తనవాళ్ళంతా బాధపట్టానికి వీల్లేదు. స్టేషన్‌కి వెళ్ళితీరాలి. వనజను కలవాలి. శేఖర్ విషయం ఆమెతో మాట్లాడాలి—

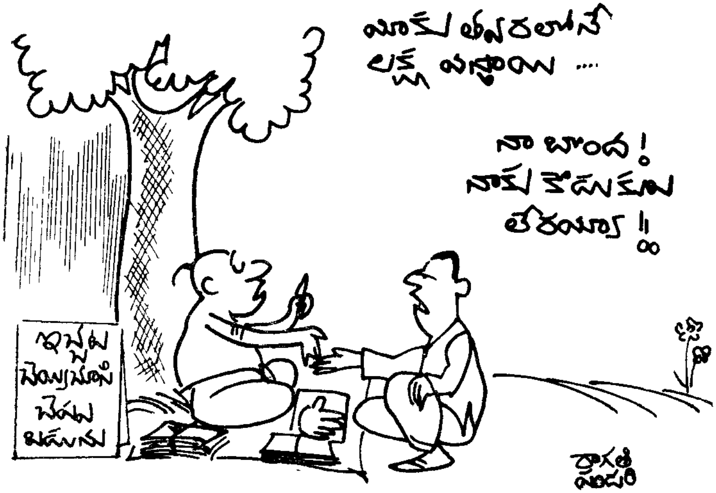

వెంటనే బయటికి బయల్దేరాడు నిరంజనం. ఆయన ఎక్కడికి వెళ్తోందీ అర్థంగాక అలానే చూస్తూ అక్కడే నిలబడిపోయారు తల్లికొడుకులు.

* * *

వెళ్ళాలా? వద్దా? అనే సందిగ్ధంలో అటు ఇటు తిరిగి ఎప్పటికో స్టేషన్‌కి చేరుకున్నాడు నిరంజనం.

బండి బయల్దేరడానికి సిద్ధంగా వుంది.

గేటు దగ్గర నిలబడి ఆత్రంగా ఎదురుచూస్తున్న వనజ అతన్ని చూడగానే "నిరంజనంగారూ...." అంటూ ఆనందంగా కేకేసింది.

"అరె! మీరా!" ఆమెకోసం వచ్చినట్లు చెప్పలేక ఆశ్చర్యాన్ని నటిస్తూ అన్నాడు నిరంజనం.

ఆమెనక్కడ చూడడం అతనికి ఆశ్చర్యాన్ని కలిగించకపోయినా, వయసు తెచ్చిన హుందాతనంతో నిండుగా వున్న ఆమె రూపం అతనికి ఆశ్చర్యం కలిగించింది.

అవన్నీ వయసుతో వచ్చే మార్పులైనా అతని దృష్టిని ప్రత్యేకంగా ఆకర్షిస్తున్నాయి!

ఎంత మారిపోయింది! అప్పటి చిలిపి వనజకు, ఈ వనజకూ ఎక్కడా పోలికలేదు! విస్తుపోయి ఆమెను చూస్తూ నిలబడిపోయాడు నిరంజనం.

"అదేంటి? మీరు నాకోసం కాదా వచ్చింది!" ఆశ్చర్యంతోను, బాధతోను ఆమె మాటలు పీలగా వచ్చాయి.

నిరంజనం మనసు కలతపడింది.

తను వచ్చింది ఆమె కోసమే! అయినా ఆ విషయాన్ని ఆమెముందు చెప్పలేకపోయాడు. ఈ బలహీనత తనని వదల్దు....!

"మీవాడు చెప్పలేదా?" మళ్ళీ ఆమే ప్రశ్నించింది.

"చెప్పలేదు...." మొదటి అబద్ధాన్ని కప్పిపుచ్చుకోడానికి మరో అబద్ధం ఆడేడు.

రైలు గట్టిగా కూత వేసింది.

"ఇక్కడ కొన్ని ఇంటర్‌వ్యూలు కండక్ట్ చేయడానికి నిన్న వచ్చాము. నాకు మీరిక్కడ వుంటున్నట్లు ముందే తెలిసుంటే ఇచ్చితంగా మీ ఇంటికే వచ్చుండేదాన్ని...." చిన్నగా నవ్విందామె.

కంగారుపడ్డాడు నిరంజనం.

"నువ్వీ వూరు వచ్చావని తెలిస్తే నేను మాత్రం వూరుకునేవాణ్ణా ఏంటి? ఇంతకీ ఇప్పుడేవూళ్లో వుంటున్నారు?" అడిగాడు.

జవాబు చెప్పిందామె.

మరోసారి కూతవేసి నెమ్మదిగా బయల్దేరింది రైలు.

"మీ ఆయనకూడా అక్కడే పనిచేస్తున్నారా? ఏం చేస్తున్నారు?" అతనడిగిన ప్రశ్నలకు ఆమె చెప్పిన జవాబు రైలు శబ్దంలో కలిసిపోయింది.

దూరమైపోతున్న ఇద్దరూ ఒకళ్ళనొకళ్లు కన్నీళ్లు పొరలగుండా చూసుకో సాగారు.

అతని మొహమాటమే ఆమెను కన్యగా మిగిల్చిందని అతనికి తెలీదు. అంతే కాదు-తనలాగే మరికొన్ని జీవితాలు కూడా అతని మొహమాటానికి బలైపోగూడదని ఆమె శేఖర్‌కి ఆ వుద్యోగం వచ్చేటట్లు చేసినవిషయం కూడా అతనికి తెలీదు! అతని కొడుకే తన కొడుకనుకొంటున్న ఆమెకు ఆ విషయం అతనికి తెలీడం కూడా ఇష్టంలేదు. ఎప్పుడూ ఒకళ్ళ మనసులో మరొకళ్ళు నిండుకొని వున్నా ఆ విషయాన్ని ఇద్దరూ బయటపెట్టలేదు. వాళ్ళమధ్య దూరం ఎప్పటికీ తరగనిది!

—o—